

Masalsı Bir Öykü

— sahara · 05 Nisan 2020

Doğu Karadeniz Bölgemizin uzak bir dağ köyüne gidelim. Yüce dağların eteklerine yaslanmış bir garip köy. Üç mevsimi altı ayda yaşayıp geriye kalan mevsimi ise altı ay bembeyaz karlar altında yaşayan bir köy. İnsanlar, gürbüz, sıhhatli. Genç kızlar kiraz dudaklı. Erkekler, yüzleri güneş yanığı esmerleşmiş koç yiğitler.

Havaların el verdiğince ekim, dikim işleri yapılır. Nisan sonlarında başlayan ekim işleri mayıs ayının ortalarında sonlanır. Ağustos ayı ekinler, çayırların biçimi yapılırdı köyde. Eylül bilemedin ekim ayları yediden yetmişe bütün köy halkı seferberlik içinde olduğu acı çalışma zamanlarıdır.

Bir taraftan mısırdan, fasulye, soğan, kabak ne kadar ürün varsa devşirilir. Tahıllar yıkanıp temizlenir, köy değirmeni için köylüler sıraya girer. Her aile altı ay yetecek un öğütür değirmenlerde. Bir taraftan dağların başını beyazlatıp geldiğini haber veren kış için odun hazırlığı yapılır. İzin müddetinde gece-gündüz bir birine eklenerek odun taşınır kağrı arabalarıyla...

Ekim sonunda soğuk rüzgârlarla başlar. Kar hiç beklemez. Kasım başlarında her taraf beyazlara bürünür. Hayvanlar içeri alınır. Köy sessizliğe gömülür ta nisana kadar.

Köyün kendisine yetecek kadar zanaatçısı vardır. At ve öküzleri nallayan Hasan, Zikri ustaların namı komşu köylerde de söylenir. Necmettin, Nafiz, Enver ustalar her zaman aranan yapı ustalarıdır. Ali ve Zülfikar ustalar soğuk demirci ustalarıdır.

Zülfikar Ustanın demirci dükkânında çekiç sesleri köyün karşısındaki ormanlarda yankılanır. Kırklı yaşlarda orta boylu, halterciler gibi geniş omuzlu güçlü kuvvetli bir ustadır Zülfikar usta. Yaptığı işlerin kalitesi bakımından eline su döken bir usta yoktur ne yakın köylerde ne de ilçenin diğer köylerinde. Demirden adam yap dense, körüğünü çalıştıran çırağına bir nazar edip işe koyulurdu. Demirden adam yapılır mı? Zülfikar usta için başarılabilir bir iş olamazdı. Öz güveni tamdı. Kalın siyah bıyıkları, kömür karası gözleri ve gür kaşlarıyla eski zaman savaşçıların farksızdı.

Kışın gelmesi, yolların kapanması köy halkını memnun etmezdi. Ustamız için bir mola tatil zamanları olurdu kış ayları. Yarım kalan işlerini tamamlardı öncelikle. Nihayet en mutlu olduğu meşguliyetinin zamanı gelmiş olurdu. Karın yolları kapama zamanını bayram sabahını özleme bekleyen çocuklar gibi beklerdi. İşte beklenen zaman geldi demektir Zülfikar usta için.

Hazırlığını bir gün önceden yapar. Misafir odasında aslı bekleyen tüfeğini çıkarır. Fişekliğini hazırlar. Deri çantasına en az bir günlük erzak koyar. Sabahın olmasını sabırsızlıkla bekler. İmam sabah

ezanı okurken yola koyulur. Namazda, ezanda fazla işi olmaz. Daha zaman var. Kırk beş yaştan sonra beş vakit namazını geçirmeyeceği konusunda sözü var kendisine.

Ver elini dağların yamaçları. Geçen kış avladığı yaban keçisini ilk gördüğü andaki heyecanını hissetmeye başlar av için yola çıktığında. Tek başına avlanmaktan hoşlanırdı. Bir geyik, bir yaban keçisi gördüğü zaman nerede olduğunu unuttur kısa süre nefes almaz kıpırdamadan dururdu. Daha sonra avını avlamak için en uygun pozisyonu kollardı. Attığını vurur. Boşa mermi harcadığı çok nadirdi.

Hayli yol aldı. Yarım metreye yakın kar yağmıştı. Bir saate yakın yürüdü. Önünde alabildiğine dik yarlar vardı. Dikkatlice yürümesine devam ediyordu. Küçük bir dikkatsizlik düşünemeyeceği kötü işler açardı başına. Dengesi sarsılrsa yamaçta tökezleyip karların içinde yuvarlanması olasılık dışı değildi.

İçinde bir sıkıntı vardı. Taze karları yarararak geçen yıllarda avlandığı kayaların yol vermez sarp yamaçlarına yaklaştı. Hayli yorulmuştu. Kısa bir süre dinlenmek istedi. Uzun uzun soluklandı. Gününde değildi. İçinden devam etmek gelmiyordu. Bu kadar yürüdükten sonra geri dönmekte işine gelmedi. Yola devam.

Aniden bir rüzgâr çıktı. Ağaçlardan, yamaçlardan taze karlardan oluşan sis bulutu oluştu. Göz gözü görmez oldu. Zülfikar Ustanın içine bir korku düştü. Birkaç adım atıp ilerisindeki ulu ağaçların altında rüzgârın geçmesi beklemek için hareketlendi.

Ne olduysa o anda oldu. Ayağı boşa geldi. Karlar içinde yuvarlanmaya başladı. Düzeleyim derken tehlikeli bir yarın içine düştü. Ne kadar süre yuvarlandığının farkında değildi. Nerede olduğunun ayırımına varması mümkün olmadı.

Derin bir uykudan uyanırcasına gözlerini açtı. Sağa sola baktı. İçindeki korku büyüdü. Yarı karanlık, bir kulübe genişliğinde mağaranın içinde olduğunu fark etti. Her tarafı ağrıyordu. Gözlerini iyice açınca yanı başında üç yaşında iri tosun büyüklüğünde bir ayı kendisini seyrediyordu. Tüfeği boynuna aslı duruyordu.

Sorun büyüktü. Tüfeğe davranacak güç yoktu kollarında. Zaten kendisini dikkatle izleyen ayının en ufak bir hareketine karşı nasıl bir tepki vereceği meçhuldü. Ayı bu! Kızdırmaya hiç gelmez! Sessizce beklemekten başka yapılacak bir yoktu. Zülfikar usta kımıldamadan beklemeye başladı. Gözlerini konak sahibi ayıdan ayırmıyordu. Ayı da davetsiz konuğunu gözlüyordu şaşkın şaşkın...

Kış günü. Hemencecik akşam oldu. Zülfikar ustanın evinde telaşe başladı. Bir türlü avcımız evine dönmedi. Heyecanlı bekleyiş başladı. Zamanın geçmesini sabırsızlıkla beklediler. Zekiye kadın, iki kız, bir oğlan baş başa verip kara kara düşünmeye başladılar. Acep evin direği Zülfikar Usta gece ilerlemeden eve dönebilecek miydi?

Öykü devam edecek...